

Gent corrent

Miriam Giordano

Consultora. Té 37 anys i va arribar a Barcelona contractada per una empresa italiana. S'hi va quedar.

«La tolerància, si no és indiferència, és una virtut»

JOAN CORTADELLAS

Catalina
Gayà

-Llavors, va ser una casualitat que arribés a Barcelona.

-Vaig venir amb una empresa italiana que volia muntar el despatx a Barcelona. Ho vaig acceptar perquè era Barcelona i perquè m'agradava la idea de viure un temps a l'estranger. I ja fa gairebé tres anys i mig.

-¿Per a quant temps venia?

-Un mínim de dos anys. Em semblava un temps interessant per conèixer una altra cultura. Després m'he quedat perquè Barcelona m'encanta. Sóc d'aquelles estrangeres que s'entreguen a la ciutat i que la disfruten tant com poden. Alguns catalans m'han dit que els estrangers la disfrutem més que ells mateixos. Barcelona ho té tot: el clima, la diversitat cultural, l'arquitectura, un

port internacional i els diners per fer negocis.

-¿I què ha conegut de la cultura catalana?

-Barcelona té diversos nivells i no és fàcil entrar en contacte amb la cultura catalana. A part de la llengua, altres aspectes de la cultura no són tan evidents. Es pot dir que hi ha la Barcelona dels estrangers i la dels catalans, i que es barregen poc.

-¿En quina està vostè?

-Suposo que en la dels estrangers, però també s'entrecreuen, o sigui que una mica en totes dues. Els meus clients són catalans i tinc amics catalans, però és veritat que conec pocs barcelonins. Els barcelonins de la ciutat viuen la seva Barcelona. Amb els meus amics catalans comparteixo les ganes de connectar amb la diferència.

-¿Amb què es queda del que ha vis-

«A Itàlia, si vas dos cops al mateix bar et diran alguna cosa. Aquí, o no et fan cas o no et reconeixen»

cut aquests tres anys?

-Els catalans tenen una gran virtut: la tolerància. Tot i així, aquesta tolerància de vegades es converteix en indiferència. Es pot dir que t'accepten, però no hi trobo aquella curiositat que et porta a tenir un contacte més fluid.

-¿Me'n posa un exemple?

-A Itàlia, si vas dues vegades al mateix bar, en la segona ocasió et diran alguna cosa. Aquí pots entrar set vegades en un bar i no et reconeixen, o si et reconeixen, no et fan cas. És per això que aquesta tolerància que em

sembla una virtut, també es pot convertir en una cosa que no deixa fluir les relacions, hi ha un filtre.

-Aquí no abunden els piropos.

-Aquí és gairebé una ofensa piropetar una dona. A Itàlia hi ha un culte a la bellesa molt fort tant dels homes com de les dones. A Itàlia l'estètica és molt important.

-¿Es queda amb alguna altra cosa?

-Amb el respecte a les regles.

-¿Com?

-Des de pagar el tiquet de l'autobús fins a la manera com condueixen. A Itàlia, a les grans ciutats com Roma o Milà és una bogeria. Aquí hi ha un sentit de la cosa pública molt fort. I això ho agraeixo molt, em dóna seguretat.

-Es diu que els italians són més creatius.

-Els italians s'arrisquen més, però

crec que el compromís que té Catalunya entre l'esperit mediterrani i el respecte a les regles és un molt bon equilibri.

-¿Està en contacte amb la petita Itàlia que viu a Barcelona?

-Sí. Aquí hi ha una Itàlia diferent, una Itàlia més independent de la *mamma* i de la família.

-¿Em pensava que això de la *mamma* era un estereotip?

-No, és real. La Itàlia que viu a Barcelona va arribar sortint de la Itàlia de Berlusconi, però en part per independitzar-se de la *mamma*. A Itàlia, la cultura de la província és la dominant i no hi ha gaire llibertat per desenvolupar la identitat.

-¿En què treballa ara?

-Treballo pel meu compte i tinc més projectes, sempre relacionats amb la promoció i consultoria d'empreses de disseny, arquitectura i moda. Concebo Barcelona com una bona base internacional.

-¿Ha estat fàcil establir-se pel seu compte?

-Sí. Molts dels meus clients són italians. A més a més, Espanya i Itàlia són bastant semblants. En els dos països la relació humana és important. Diria que és gairebé més important aquí que allà.

-¿En quin sentit?

-Aquí una reunió pot durar una hora, i aquesta estona es considera necessària per tancar un negoci.

-Per cert, ¿i la *mamma* què hi diu?

-No tinc una *mamma* tan italiana. [Riu] Barcelona està molt ben connectada amb Europa, així que la *mamma* em té controlada. ≡

gentecorrente@elperiodico.com